

Det franske Indkomstskatte-Forslag.

Af

Adolph Jensen.

I de sidste 30 Aar har Frankrig haft 40 Finansministere, og omtrent lige saa mange Indkomstskatte-Forslag have været forelagt Deputeretkammeret. Disse to Ting ere næppe uden indbyrdes Sammenhæng: de hyppige Regeringsskifter have i væsentlig Grad forøget Vanskelighederne ved Gennemførelsen af den Skatte-reform, der i langt over en Menneskealder saa at sige har været staaende Sag paa Dagsordenen og som Aar for Aar synes at maatte blive mere paatrængende. En utrolig Mængde Tid og Arbejde have de skiftende franske Regeringer ofret paa mere eller mindre alvorlig mente Forsøg paa at omforme det bestaaende Skattesystem, en utrolig Mængde Veltalenhed, Papir og Bogtrykkersværte har Parlamentet bortødslet paa disse Sager, — i alt væsentlig uden Resultater. Alfred Neymarck, Udgiveren af det bekendte franske Finansblad »Le Rentier«, har givet det nylig udkomne 4de Bind af sit store Værk »Finances contemporaines« Titelen Skatteplagen (»L'Obsession fiscale«), idet han med dette Udtryk mener bedst at karakterisere

den 35aarige Periode 1871—1906, i hvilken Offentligheden i Frankrig har maattet trækkes med ikke mindre end 217 Udkast og Lovforslag, sigtende til at reformere det direkte Skattesystem.

Naar Skattereformen saaledes er bleven en kronisk Lidelse i fransk Politik, har dette selvfølgelig ogsaa andre og dybere liggende Aarsager end den, at ingen Finansminister sidder saa længe, at han faar Tid til at bringe Sagen til Gennemførelse. Det franske Folk viser paa Beskatningsomraadet en haardnakket Konservatisme, som selv den mest udmærkede Finanskunst hidtil har været ude af Stand til at bryde. Det direkte Skattesystem i Frankrig er i det væsentlige et Værk af den store Revolution og nyder som saadant godt af den Pietet, hvormed man den Dag i Dag i vide Kredse omfatter hin Tids Institutioner.*) Til dette maaske overvejende ubevidste Sværmeri for Revolutionens Værk kommer andre og ganske anderledes reelle Momenter, først og fremmest en i Nationen dybt rodfæstet Afsky for at give offentlige Myndigheder Indblik i den enkeltes økonomiske Forhold, saaledes som enhver Indkomstskat, selv i de mest moderate

---

*) Indkomstskattens Modstandere i Frankrig gentage endnu den Dag i Dag, hvad Thiers som Republikkens Præsident udtalte i 1872: »Vort Skattesystem er den franske Revolutions majsommeligste, indsigtfuldeste og retfærdigste Arbejde; det var, jeg vil ikke sige den eneste Opgave, men en af de vigtigste Opgaver for den sociale Omvæltning i 1789, en af dens sikreste og mest velgørende Følger at tilvejebringe den aller retfærdigste Skattefordeling, som bestaar i nogetsomhelst evropæisk Samfund. Alt, hvad man nu vil have gjort, har den franske Revolution allerede udrettet. (Om en Indkomstskat i Frankrig. Et Uddrag af den franske Nationalforsamlings Forhandlinger. København 1872).

Former, til en vis Grad maa kræve det. Det mest karakteristiske ved de bestaaende direkte Skatter i Frankrig er den gennemførte Paaligning efter ydre Kendetegn, og dette Princip, som Teorien og alle fremskredne Skatteordninger forlængst har brudt Staven over, værger den franske Skatteborger som en national Helligdom. »Charbonnier veut être maitre chez lui«, siger et gammelt Ordsprog. Franskmanden betaler høje Skatter, og han vil finde sig i at betale dem højere endnu, men kun paa Betingelse af, at man ikke rører ved hans »liberté« og at han ikke tvinges til at oplyse, hvor rig eller hvor fattig han er. Overfor denne sejge Fastholden ved det bestaaende er enhver fornuftig Bevisførelse omsonst. Henvisningen til, at Indkomstskattens Princip og Metode forlængst er gennemført i Frankrigs Nabolande, besvarer en Mand som Neymarck med at erklære, at Franskmanden er Franskmand og ikke Englænder, Tysker, Schweizer, Italiener, Dansker, Svensker eller Nordmand; »... le Français aime, avant tout, sa liberté, et ne se plierait pas aux exigences auxquelles s'accommodent les contribuables des autres pays.«*)

Stat pro ratione voluntas!

— Der er da heller næppe ret mange, der for Alvor venter at se Indkomstskatten gennemført i Frankrig i en blot nogenlunde nær Fremtid, — for saa vidt kunde Forfatteren af denne Artikel vist nok roligt lade Emnet ligge. Et Forsvar for at fremdrage det paa det nuværende Tidspunkt kan dog søges dels i det formelle Moment, at det Lovforslag, der forelagdes

---

*) »Le Rentier«, 7. Marts 1907.

Deputeretkammeret af Finansministeren Caillaux den 7. Februar i Aar, er det mest omfattende af alle hidtidige franske Skatteprojekter, dels i det mere reelle, at Forslaget i hvert Fald paa et enkelt væsentligt Punkt frembyder en interessant Parallelisme med Tanker, der i nyeste Tid ere fremsatte andetsteds, og som utvivlsomt fortjene at paaagtes som mulige fremtidige Udviklingslinier.

Det Caillaux'ske Forslag tilsigter ikke nogen øjeblikkelig Forøgelse af Statens Indtægter. Det gaar ud paa at ophæve bestaaende Skatter til et aarligt Beløb af 690 Mill. Frs. og at indføre nye til et beregnet Beløb af 694 Millioner.

De Skatter, der foreslaas ophævede, er for det første »les quatre vieilles«, de fire (eller mere korrekt fem) væsenligst fra Revolutionstiden stammende Erhvervsskatter: Grund- og Bygningsskatten, Personal- og Mobiliarskatten, Dør- og Vinduesskatten samt Næringskatten; endvidere den i 1872 efter Krigen med Tyskland indførte Dividendeskat paa offentlige Værdipapirer (undtagen Statsobligationer); endelig foreslaas en Omordning af Omsætnings- og Stempelafgifterne paa fremmede og franske Papirer.

De fire gamle Skatter og Dividendeskatten, der f. T. tilsammen indbringe 581 Mill. Frs., skulle erstattes dels med en »impôt cédulaire« i 7 Klasser efter Indtægtens Art, altsaa hvad vi hos os kalde en Indkomstkildeskat, efter engelsk Mønster, — dels med en »impôt complémentaire«, en ren Nettoindkomstskat efter preussisk Mønster. Disse to Skatters beregnede Udbytte naar imidlertid kun 563 Mill. Frs., men gen-

nem Omordningen af Omsætnings- og Stempelafgifterne paaregnes et forøget Udbytte af disse, saaledes at der bliver Balance.

Sagt i faa Ord gaar Forslaget altsaa i Hovedsagen ud paa at ombytte det bestaaende System af Erhvervs-skatte med en Indkomstbeskatning. For saa vidt ligner Forslaget største Parten af dets Forgængere, men det adskiller sig fra alle disse — og hæver sig over dem — baade i teknisk og i politisk Henseende. Før vi gaa nærmere ind paa det Caillaux'ske Forslag vil det være hensigtsmæssigt at kaste et Blik paa enkelte af de foregaaende.*)

Naar man i Frankrig taler om »Indkomstskat«, tænkes der paa tre forskellige Skatteformer. Den ene, den i Regeringsforslagene mest foretrukne, er ingen egentlig Indkomstskat, men en Art Huslejeskat i Smag med den bestaaende contribution mobilière. Det er karakteristisk, at da Deputeretkammeret i 1887 havde vedtaget en Dagsorden, hvorved Regeringen opfordredes til at udarbejde et Forslag til Lov om en Indkomstskat**), mente den daværende Finansminister at have

*) En god orienterende Oversigt over Forslagene indtil 1904 giver Dr. Hermann Meyer i Afhandlingen: »Ein Ueberblick über die französischen Einkommensteuerprojekte«. (Finanz-Archiv. 33. Jahrg., 1. Band, 1906). Ovennævnte Afhandling er benyttet i det følgende. Iøvrigt har de franske Indkomstskatte-Forslag udviklet sig til en hel Videnskab, og har bl. a. været benyttet som Emne for en Doktordisputats (Félix Bonneau: Les divers modes d'impôt général sur le revenu proposés en France. Thèse pour le doctorat. Paris 1905).

**) Den foreslaaede Dagsorden forlangte »un projet de loi d'impôt sur le revenu, unique et progressif«, men ved Afstemningen forkastedes Ordene »unique« og »progressif«.

efterkommet denne Opfordring, da han 12 Dage senere fremsatte et Projekt, der gik ud paa at omdanne Mobiliarskatten til en Kvotitetsskat med Bibeholdelse af Huslejen som Ligningsgrundlag, idet Indtægten skulde udfindes ved at multiplicere Huslejen med visse i Loven fastsatte Koefficienter, hvis Størrelse rettede sig efter Kommunens Indbyggertal. Flere af den følgende Tids Regeringsforslag mente endog at kunne spare Koefficienterne, idet Skatten skulde opkræves med Beløb, der stod i direkte Forhold til Huslejen. Dette var bl. a. Tilfældet med Regeringsforslaget af 1895, i Anledning af hvilket den daværende Finansminister (Ribot) udtalte: »La contribution personnelle-mobilière est, suivant nous, la véritable forme française de l'impôt sur le revenu«. Til Kategorien »den franske Form« maa man ogsaa henregne en Række Forslag, som foruden Huslejen støttede sig til andre ydre Kendetegn, saaledes det i sin Tid meget omtalte Peytral'ske Projekt af 1898, — et Forslag der i sin gennemførte Anvendelse af Fiktioner er saa ægte fransk, at vi maa offre nogle faa Linier paa at karakterisere det. Ved Udfindelsen af en Mands Indtægt tages Huslejen til Udgangspunkt, idet man f. Eks. i Paris foretager følgende Beregning: de første 400 Frcs. af Huslejens Beløb multipliceres med 4, de næste 400 Frcs. med 5, de næste 800 med 6, o. s. fr. Til det Beløb, der saaledes udkommer, føjes et Utal af Tillæg, f. Eks. i Paris for den første Tjenestepige 800 Frcs., for den anden eller tredie 1600 Frcs., for en Tjener 2400 Frcs., for en Vogn med 2 Hjul 1000 Fr., for en Vogn med 4 Hjul 2000 Fr., for en Hest eller et Muldyr 2000 Fr., og saa fremdeles Tillæg paa Tillæg for Automobiler, Motor-

cykler, Sejlbaade, Hunde o. s. v. Naturligvis ere Satterne forskellige efter Kommunernes Indbyggertal; i alt er der 8 Rækker af Satser, hvorved Ligningen bliver endnu mere indviklet.

Ved Siden af den franske Form for Indkomstskat have imidlertid ogsaa baade den engelske og den preussiske været repræsenterede ved en Række Forslag. Den engelske Form (efter income-tax-Mønsteret) benævnes i Frankrig »impôt sur les revenus«, medens den preussiske kaldes »impôt sur le revenu«. I en Aarrække (fra 1893 til 1898) stod der en heftig Kamp mellem Tilhængerne af disse to Former, idet naturligvis de moderate Partier holdt paa den første, de radikale paa den sidste.

Som Type paa et Forslag efter den engelske Form kan fremhæves det, der forelagdes i 1896 af Finansministeren Cochery. Ligesom Forslagene efter den franske Form gik dette og andre lignende saa vidt muligt udenom det prekære Spørgsmaal om Selvangivelse i enhver som helst Skikkelse. I øvrigt kan Cochery's Forslag snarere betegnes som et Forsøg paa at regulere de bestaaende Skatter og bringe dem i et bedre System end som et Forslag til en helt ny Skat. Indtægten skulde, ligesom i England, altid opsøges og beskattes ved Kilden; derfor faldt Skatten i 5 Klasser (cédules) svarende til Indtægt af Grund, Bygninger, bevægelig Formue, borgerlig Næring og ren Arbejdsindtægt. Ejendommeligt er det kun, at den sidste Klasse, der benyttede Udgiften til Bolig som Ligningsgrundlag, skulde omfatte alle Skatteydere, hvis Husleje oversteg et vist Beløb; det skulde være en »cédule complémentaire«, hvis Formaal var at skaffe Skatte-

frihed for de mindste Indtægter og i det hele taget gennem Hensyntagen til visse personlige Forhold (Børneantal o. l.) at bøde paa de øvrige Afdelingers Mangel paa subjektive Hensyn; ved Fradrag af et vist Lejemimum mente man tillige at have fyldestgjort Kravet om Progression i Totalbeskatningen.

Samme Aar som Cochery forelagde det ovenfor skitserede Forslag, behandledes et Projekt af den modsatte Type, udarbejdet af Cocherys Forgænger, Doumer. Den her foreslaaede »impôt sur le revenu« skulde svares af alle fysiske og juridiske Personer (dog med Undtagelse af almennyttige og velgørende Stiftelser o. l.). Skattefri skulde dog Indtægter under 2500 Fr. være, og iøvrigt skulde Skatten være degressiv for alle Indtægter under 50000 Frs. Formueindtægt og Arbejdsindtægt beskattedes ens, men da Indkomstskatten kun skulde erstatte Personal- og Mobiliar- samt Dør- og Vindueskatten, medens saavel Grund- og Bygningskatten som Næringsskatten og Dividendeskatten blev bestaaende, ansaas Fordringen om Formueindtægts stærkere Beskatning herved at være fyldestgjort. Selvangivelsespligt skulde kun paahvile Personer, hvis Indtægt oversteg 10000 Frs., medens Skattsættelsen af mindre Indtægter skulde ske ved særlige Ligningskommissioner. Som det vil ses, adskiller dette Forslag sig kun i ringe Grad fra den moderne Type paa en Indkomstskat, — i Grunden kun ved den yderst forsigtige Anvendelse af Selvangivelse. Det er ikke til at forundres over, at det Doumer'ske Forslag, som saa resolut havde brudt med alle franske Traditioner, fik en højst ublid Modtagelse; af den i 1894 nedsatte Skattekommission blev Forslaget forkastet som »appa-

reil formidable de vexations et d'arbitraire«. — Ikke bedre gik det et privat Forslag af 1891, som fortjener Omtale, fordi det delvis har været Mønsteret for en Række Projekter, der alle tilsigtede at forbinde Indkomstskatten med en Formueskat. Den af Maujan foreslaaede »impôt mixte sur le capital et le revenu« inddelte saavel Formuen som Indtægten i 4 Grupper. Første Formuegruppe omfattede »sterile« Formuegenstande som Slotte, Parker, Kunstsamlinger osv.; heraf beregnedes 4 p. m. Anden Gruppe omfattede direkte benyttede Formuegenstande, som uden at afkaste Udbytte og uden at være egentlig Luksus dog repræsentere en vis Velstand (almindeligt Indbo o. s. v.); heraf beregnedes 2 p. m. Tredie Gruppe udgjordes af de i Industri- og Handelsforetagender m. v. anbragte Kapitaler, hvoraf der beregnedes 1 p. m. Endelig bestod fjerde Gruppe af Landbrugskapitalen, Jord, Kvægbesætninger, Landbrugsmaskiner o. s. v., som (fordi den tjener som Basis for Befolkningens Ernæring!) blev skaansomst behandlet, med Skattesats $\frac{1}{2}$ p. m. Ved Beregningen af Indkomstens Beskatning fulgtes den sædvanlige Inddeling i ren Kapitalindtægt (3 pCt.), blandet Indtægt af Kapital og Arbejde (2 pCt.) og ren Arbejdsindtægt ($\frac{1}{2}$ á 1 pCt.). Summen af de Skattebeløb, der saaledes fremkom, underkastedes nu en Række Modifikationer. For hvert Barn fradroges $\frac{1}{10}$ af de første 100 Frcs. af den beregnede Skattesum og $\frac{1}{20}$ af de følgende 900 Frcs. Skattesum, medens der for den Del, hvormed den beregnede Skattesum oversteg 1000 Frcs., ikke gaves Ret til »Børnefradrag«. Hermed var man imidlertid ikke færdig. For at tilvejebringe Progression efter Størrelsen af den samlede

Indkomst, blev yderligere de første 10 Frcs. af det efter Fradragene fremkomne Beløb multipliceret med $\frac{1}{2}$, Beløbet mellem 11 og 50 Fr. med 1, 51—100 Fr. med 2, 101—250 Fr. med 3 o. s. v., indtil endelig det Beløb, hvormed Skattesummen oversteg 5000 Frcs., multipliceredes med 8. Som det vil ses, har dette ejendommelige Projekt alt, hvad der forlanges af en moderne Indkomst- og Formueskat; det er alt andet end fransk i Princippet — men des mere i Konstruktionen; og dog er dette Forslag forholdsvis simpelt og let overskueligt i Sammenligning med flere andre, deriblandt et senere Projekt af samme Maujan, hvor saavel Formue som Indkomst specialiseredes i en broget Mangfoldighed af Grupper og Undergrupper, hver med en minutøs Trindeling af Skattesatserne efter de forskellige Formue- og Indkomstdeles Størrelse og Karakter.

Efter at vi i det foregaaende ved Hjælp af enkelte karakteristiske Eksempler har givet en Antydning af de Indkomstskatte-Projekter, den nuværende Finansminister Caillaux har bag ved sig, vender vi nu tilbage til dennes omfattende og storstilede Reform-Forslag.

Af de tre ovenfor omtalte Hovedtyper har Caillaux ladet den franske Form (den der bygger paa Huslejen og andre ydre Kendetegn) ude af Betragtning. Hvad de to andre angaar, har han — som allerede foran nævnt — ikke valgt den ene eller den anden, men benyttet dem begge. I Lovforslagets Motiver*) lægges

*) Forslagets Tekst med udførlige Motiver og Anmærkninger til de enkelte Paragraffer findes i det franske Finansministeriums Tidsskrift «Bulletin de Statistique et de Législation comparée», Februar og Marts 1907.

der ikke Skjul paa, at den hele Plan fra et systematisk Synspunkt er saare angribelig, men det maa ogsaa indrømmes, at Opgaven er overordentlig vanskelig. Den danske Indkomst- og Formueskat til Staten indbringer ialt $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig eller omtrent $3\frac{1}{3}$ Kr. pr. Individ. I Frankrig gælder det om at skaffe Statskassen et aarligt Beløb af 700 Mill. Frcs. eller $17\frac{1}{2}$ Frcs. pr. Individ, altsaa omtrent 4 Gange saa meget som hos os. Nationalindtægten i Frankrig anslaaes til ca. 20 Milliarder Frcs. aarlig; for at tilvejebringe et Skattebeløb af 700 Millioner, maatte der altsaa svares gennemsnitlig $3\frac{1}{2}$ pCt. af alle Indtægter, selv de aller mindste, og da de ni Tiendedele af Indtægterne (repræsenterende Halvdelen af hele Nationalindtægten) ligger under 2500 Frcs., er det klart, at man ved Anvendelse af en almindelig progressiv Indkomstskat vilde komme til meget høje Skatteprocenter. Og til de Vanskeligheder, som saaledes følger af, at det er et stort Beløb der skal tilvejebringes, kommer saa yderligere Kravet om, at Reformen saa lidt som muligt bør bryde med det gamle System: »Réformer sans secousses, sans agiter le pays; améliorer et non détruire!« Fyrretyve Aars Erfaring har lært, at dette er Vilkaaret for Gennemførelsen af en Skattereform i Frankrig, og Finansminister Caillaux har som klog Politiker i størst mulig Grad taget Hensyn hertil. Den Efterligning af den engelske »income tax«, som han foreslaar, mangler derfor i endnu højere Grad end denne Ensartethed i Beskatningen af de forskellige Indkomstarter; indenfor de enkelte Klasser (cédules) træffer man ikke blot forskellige Skattesatser, men der anvendes forskellige Regler med Hensyn til Skatte-

fritagelser og Moderationer. Ligningsmaade o. s. v., — alt er saa vidt gørligt tillempet efter det bestaaende og efter fransk Smag.

Den foreslaaede »impôt cédulaire« bestaar af følgende 7 Afdelinger:

1. Indtægt af bebyggede Grunde.
2. Indtægt af ubebyggede Grunde.
3. Indtægt af bevægelig Kapital.
4. Indtægt af Næringsdrift (Handel, Industri, Sagsførervirksomhed).
5. Indtægt af Landbrugsvirksomhed.
6. Indtægt af Lønninger, Pensioner, Livrenter.
7. Indtægt af liberale Erhverv samt al anden Indtægt, som ikke falder ind under nogen af de foregaaende Afdelinger.

For at ramme den funderede Indtægt stærkere end Arbejdsindtægten, er Skatteprocenten fastsat til 4 pCt. for de tre første Afdelinger, $3\frac{1}{2}$ pCt. for fjerde og femte Afdeling og 3 pCt. for de to sidste Afdelinger.

Med Hensyn til Skatteansættelsen søger Forslaget at finde den vanskelige Middelvej, der holder sig lige fjernt fra »ydre Kendetegn« og Selvangivelse. Helt at undgaa Selvangivelse har dog vist sig at være en Umulighed, men, som det hedder i Motiverne, »vi gøre kun Brug af Selvangivelsespligten i saadanne Tilfælde, hvor den ikke kommer i Strid med en betydelig og berettiget Interesse (ou elle ne vient à l'encontre d'aucun intérêt sérieux et respectable) og kun lige overfor Indtægter, som Forvaltningen ikke har noget andet Middel til at udfinde«.

Hvilke Midler er det da, der staar til Forvaltningens Raadighed ved Skatteansættelsen?

Ved Beskatningen af Indtægt af bebyggede Grunde (Afdeling 1) holder Forslaget sig ganske til Reglerne for den bestaaende Bygningsskat, d. v. s. Netto-Indtægten beregnes ved at tage $\frac{3}{4}$ (for Bygninger til Forretningsbrug $\frac{2}{3}$) af den anslaaede Lejeværdi.

Fremgangsmaaden lige overfor ubebyggede Grunde (Afdeling 2) er analog hermed. Besidderen skal opgive Arealets Størrelse og Art (Agerjord, Skov, Eng o. s. v.), hvorefter Ligningsmyndighederne (ved Hjælp af Indholdet af Forpagtningskontrakter, Salgssummer for det paagældende eller lignende Grundstykker, Angivelser fra de hidtilværende Repartitører for den gamle Grundskat o. s. v.) anslaa Grundstykkets Forpagtningsværdi; de $\frac{4}{5}$ heraf udgør da den skattepligtige Netto-Indtægt.

De Indtægter, der henhøre under Afdeling 3, Renteindtægter, Dividender o. s. v. af bevægelig Kapital beskattes ved at Skattens Beløb tilbageholdes ved Udbetalingen af Udbyttet. Hvorledes dette tænkes udført i Praksis, kan ikke nærmere beskrives her, da Kontrolsystemet er ganske overordentlig indviklet. Den bestaaende Dividendeskat omfatter kun visse Arter af Kapitalanbringelser; den foreslaaede skal omfatte alle (undtagen Sparekasseindsud), og navnlig ogsaa baade franske og fremmede Statspapirer. Denne Udvidelse af Renteskatten turde være baade det fiskale og det politiske Kardinalpunkt i den hele Reform, og det er da aabenbart ogsaa det Punkt, der har voldet de største Vanskeligheder. Det gjaldt om at udforme Reglerne saaledes, at der bliver nøje Ligevægt mellem franske og fremmede Kapitalanbringelser, at ramme de

fremmede Værdier uden at skræmme dem. For franske Statsobligationers Vedkommende er der den yderligere Vanskelighed, at deres Beskatning almindeligt anses for ulovlig i Henhold til en Bestemmelse fra Revolutionstiden (9. vendémiaire VI), hvori det hedder: »Le tiers de la dette publique conservé en inscription est déclaré exempt de toute retenue présente et future«. Denne Bestemmelse, som har spillet en stor Rolle i Kampen for at værne de franske Statspapirer mod Indkomstskatten, skal utvivlsomt forstaas i sin historiske Sammenhæng som sigtende til de Afkortninger, Ministrene under det gamle Regime (indtil 1789) yndede at foretage ved Udbetalingen af Renter af Statsgælden; det var ikke Smaating, det drejede sig om: den Lov, hvori det ovenanførte højtidelige Løfte findes, fastslog en Rentereduktion af to Tredjedele, samtidig med at den altsaa lovede Kreditorerne, at noget saadant ikke skulde gentages. Uagtet det saaledes er klart, at den paagældende Bestemmelse sigter til noget ganske andet end en Beskatning af Statsgældens Rentekouponer som Led i en almindelig Indkomstskat, er Bestemmelsen dog et Stykke af Revolutionen, som der ikke maa røres ved; den tredje Republik kan ikke ophæve noget, som den første Republik har vedtaget; Staten bør være, og bør vedblive at være »honnête homme«, — som Thiers engang har sagt i denne Forbindelse. Og desuden staar der jo unægtelig det lille generende Ord »future«. Caillaux er imidlertid kommen ud over Vanskeligheden ved et genialt Arrangement. Bestemmelsen af 9. vendémiaire VI forbyder »Afkortning« (retenue), derfor kan den sædvanlige Kouponskat ikke anvendes lige overfor

franske Statsobligationer, men der staar ikke noget om, at Beskatning af Statsgældens Rente overhovedet skulde være forbudt; altsaa, siger Forslaget, Obligationsejerne faa den fulde Rente udbetalt, men naar dette er sket, betale de den samme Skat af 4 pCt. direkte til Statskassen*). Om den Maade, hvorpaa Skatten paa Renteudbyttet af Statsobligationer tænkes opkrævet i Praksis, siger Lovforslaget kun, at det skal ske i Henhold til et administrativt Reglement »et exclusive de tout prélèvement direct sur le coupon«. Den »complication d'écritures etc.«, hvorom Motiverne taler i denne Forbindelse (se Noten), kan iøvrigt blive besværlig nok, da man regner, at ikke mindre end $1\frac{1}{2}$ à 2 Millioner franske Skatteborgere som Indehavere af Statens Obligationer ere Republikens Kreditorer, — en sand »poussière de titres«, som yder Skatte-Reformens Modstandere et solidt Rygstød.

Skatteansættelsen i Afdeling 4, Indtægter af Industri- og Handelsvirksomhed, møder store Vanskeligheder. Ligningskommissionerne henvises her til at benytte de Oplysninger, der under forskellig Form tilflyde det Offentlige i Anledning af Forretningernes Ejerskifte, Arvefald o. s. v. Endvidere skulle de Skattepligtige paa Forlangende meddele Oplysninger om de »materielle Betingelser« (conditions matérielles),

*) Om dette mærkelige Komediespil hedder det i Motiverne: »Volontairement, pour bien marquer aux porteurs de rentes que le taxe est assise sur leur revenu, quoique constitué en valeurs d'Etat et non parce qu'il provient de fonds publics, pour rendre plus tangible ce que nous avons affirmé, à savoir qu'un Etat n'a en aucun cas le droit d'atteindre spécialement les rentiers, nous nous condamnons à une complication d'écritures et de perception«.

hvorunder de udøve deres Erhverv, navnlig om Antallet af beskæftigede Arbejdere, Størrelsen og Arten af Maskiner, Mængden af anvendte Raastoffer o. s. v., ligesom der skal gives Ligningsmyndighederne Adgang til Virksomhedens Lokaler i Arbejdstiden. Naar saa Ligningskommissionen har samlet tilstrækkeligt Materiale, foretager den en foreløbig Skatteansættelse og opfordrer den Næringsdrivende til inden 14 Dage at udtale sig derom. De mundtlige Forhandlinger mellem de Skattepligtige og Ligningskommissionen vil, siger Motiverne, som oftest føre til Enighed om Ansættelsen, »alene ved begge Parters gode Vilje, og uden Anvendelse af Vilkaarlighed, uden Pression, uden Inkquisition, vil Skatten hurtigt blive virkelig proportional med Indtægten«. Det er pudsigt at se, hvorledes Forslaget her kredser udenom Selvangivelsespligten som Katten om den varme Grød. Man finder ingen Betænkelighed ved at paalægge den Næringsdrivende at aabne Portene paa vid Gab og at fortælle baade det ene og det andet om sin Forretning, kun ikke det, som det kommer an paa, Nettoindtægten; og saa inviterer man ham dog sluttelig til en mundtlig Forhandling, som ikke har andet Formaal end at lirke Hemmeligheden ud af ham, — ved begge Parters gode Vilje, uden Pression osv., men Resultatet bliver det samme: han »tvinges til at gaa frivillig med«.*)

*) Imidlertid er der i Parlamentet rejst stærk Modstand mod den foreslaaede Fremgangsmaade ved Skatteansættelsen af Handlende og Industridrivende; man har fundet den for inkvisitorisk, og den nedsatte Kommission har forkastet den og foreslaaet en Ligningsmaade, der udelukkende støtter sig til »ydre Kendetegn«. (P. G. Hoffmann: »Die Reform der direkten Steuern in Frankreich. Zeitschr. f. d. gesamte Staatswissenschaft, 1907, 2. H.)

Med Hensyn til Indtægt af Landbrugsvirksomhed (Afdeling 5) er Skatteansættelsen overordentlig simpel, idet Indtægten sættes lig den i Afdeling 2 beregnede skattepligtige Indtægt, altsaa $\frac{4}{5}$ af Forpagtningsværdien.*)

I Afdeling 6, Indtægt af Lønninger, Pensioner o. s. v., anvendes ved Skatteansættelsen en lignende Metode som den, der er indført i Preussen ved den nye Indkomstskatte-Lov af 1906, og som dér har vakt saa megen Misfornøjelse**). »I Stedet for at henvende sig til hver enkelt af de paagældende Skattepligtige og saaledes forøge den direkte Forbindelse mellem Administrationen og Skatteborgernes store Masse, som det altid er heldigt at undgaa, have vi anset det for baade mere logisk og mere simpelt at paalægge Arbejdsgiverne, som jo ere langt færre i Antal, langt mindre direkte interesserede og langt lettere at kontrollere, Pligt til at forsyne Administrationen med de Oplysninger, der ere nødvendige for Ansættelsen til Skat i denne Indtægtsklasse«. Saaledes begrundes i Motiverne Kravet om den »inscription ouvrière«, som hver Arbejdsgiver skal affatte i Januar Maaned og som skal indeholde Navn, Adresse og udbetalt Lønnings- eller Pensionsbeløb for hver enkelt Arbejder eller Funktionær, der i Aarets Løb har været i paagældendes Tjeneste eller modtaget Pension af ham, dog kun for saa vidt det udbetalte Beløb overstiger et vist Minimum

---

*) Metoden er den samme som anvendes i den engelske income tax, men her regner man ikke Landbrugsindtægten lig Forpagtningsafgiften, men kun lig Halvdelen (for Skotland og Irland endog kun Tredjedelen) af denne.

***) Se foregaaende Hæfte, Side 152 ff.

(fra 1000 til 2000 Frcs. efter Kommunens Indbyggertal). For hver Unøjagtighed i Listerne ifalder paagældende Arbejdsgiver en Bøde af 5 Frcs.

Endelig i Afdeling 7, Indtægt af liberale Erhverv, har man fundet det nødvendigt at anvende Selvangivelsespligten. Og mærkeligt nok, efter at der i de øvrige 6 Afdelinger er anvendt saa megen Omhu paa at undgaa dette prekære Princip, bliver det nu paa én Gang benyttet med en Strænghed, som skulde synes ufornoden. Man nøjes ikke med at forlange en summarisk Opgivelse af Indtægtsbeløbet, man vil have en detaljeret Specifikation, og — hvad der synes at maatte være uigennemførligt — Angivelsen skal ledsages af Beviser for dens Rigtighed (*toutes les justifications nécessaires pour en établir l'exactitude*). I Tilfælde af unøjagtig Angivelse af Indtægten bøder den paagældende det femdobbelte af det manglende Beløb, og foruden denne Bøde har Statskassen indenfor en Præskriptionsfrist af 5 Aar Ret til at kræve Efterbetaling af Skattebeløb, som ikke ere blevne opkrævede, enten fordi Vedkommende ved en Fejltagelse er bleven forbigaaet ved Skattelists Affattelse, eller fordi han ved egen eller ved Ligningsmyndighedernes Fejl er bleven for lavt ansat. Til Forklaring af den ligefrem rigorøse Maade, hvorpaa Selvangivelsesprincippet her er anvendt, indeholder Motiverne ikke en Stavelse.

— Det er klart, at en egentlig systematisk Progression vanskeligt lader sig gennemføre overfor en Indkomstkildeskat som denne. Princippet i Forslaget er da ogsaa proportional Beskatning, men dette Princip er rigtignok brudt paa væsentlige Punkter. Saaledes tilstaas der Besidderne af smaa Grundejendomme, naar

de ikke have andre Indtægtskilder end deres Ejendom, Nedsættelse i Skattebeløbet indtil $\frac{3}{5}$ af dette. Smaa Renteindtægter nyde Skattefrihed, for saa vidt Kapitalen frugtbares ved Indskud i en Sparekasse (jfr. foran). Med Hensyn til de Indtægter, der beskattes i Afdeling 6 (Lønninger, Gager, Pensioner o. l.) er der fastsat et skattefrit Minimum, som fradrages enhver i denne Afdeling beskattet Indtægt, saaledes at der her fremkommer en virkelig og ret kraftig Progression; medens Afdelingens nominelle Skattesats er 3 pCt., naar i Virkeligheden selv de største Gager ikke denne Procent; alle Indtægter under 1250 Frcs. i Afdeling 6 ere skattefrie, og det skattefrie Minimum stiger med Kommunens Indbyggertal; i Paris f. Eks. er Fradraget 2500 Frcs., og her er den virkelige Skatteprocent for Indtægter paa 3000 Frcs. 0,5 pCt., for 4000 Fr. 1,12 pCt., o. s. v., for 20000 Frcs. 2,62 pCt. — Medens hverken Indtægterne af Næringsdrift eller af liberale Erhverv nyde nogen Art af Moderation, er dette saa meget desto mere Tilfældet med Landbrugsindtægten (Afdeling 5). Her er der et skattefrit Minimum af 1250 Frcs., der fradrages alle Indtægter i denne Afdeling. Det ser ret beskedent ud, men i et Land som Frankrig, hvor Jorden er stærkt udstykket, betyder det overordentlig meget. Af Landets 5,700000 Landbrugere bliver de 5,470000 skattefrie paa Grund af denne Bestemmelse, og kun 230000 eller ca. 4 af hver hundrede Landbrugere kommer til at svare Skat af Landbrugsindtægt. Det maa imidlertid erindres, at en Landmand, som selv ejer den Jord, han driver, tillige beskattes i Afdeling 2; tager man Skatten i Afdelingerne 2 og 5 under ét og sætter Summen i

Forhold til den samlede ansatte Indtægt, faar man eksempelvis de i nedenstaaende Tabel anførte Skatteprocenter, der vise en ret stærk Progression:

Indtægt af Grundrente og Landbrugsudbytte	Skattebeløb Frc.	Virkelig Skatteprocent
500 Fr.....	3,20	0,64
1000 —	9,00	0,90
2000 —	32,00	1,60
5000 —	106,25	2,13
10000 —	306,25	3,06
20000 —	831,25	4,16

Til Sammenligning kan anføres, at den nuværende Grundskat, Personel- og Mobiliarskatten samt Dør- og Vinduesskatten tilsammen udgør gennemsnitlig 3,66 pCt. af Indtægten, ganske vist varierende betydeligt fra Sted til Sted.

Vi gaa nu over til at betragte den anden Del af det foreslaaede Skattesystem, den saakaldte »impôt complémentaire«, der er en ren Netto-Indkomstskat af samme Art som den danske.

Formaalet med denne Skat er dels det rent fiskale, at supplere Udbyttet af Indkomstkildeskatten, som kun vil kunne indbringe henimod 450 Mill. Frcs., dels yderligere at forstærke Progressionen i Beskatningen for de større Indtægters Vedkommende. I Overensstemmelse med det sidstnævnte Formaal er der fastsat et meget højt Skatteminimum, idet alle Indtægter under 5000 Frcs. ere fritagne. Af de 11 Mill. Skatteborgere, der findes i Frankrig, skal denne Skat kun ramme den halve Million, som hver har mindst

5000 Frcs. i aarlig Indtægt, og som tilsammen have en Indtægt af ca. 7000 Mill. Frcs. eller en Tredjedel af den hele Nationalindtægt. De 7000 Millioner skulle tilsammen svare 120 Millioner i Skat, altsaa gennemsnitlig 1,7 pCt., men Skatteprocenten varierer stærkt efter Indtægtens Størrelse: for Indtægter paa 5000—5500 Frcs. er Skatten 10 Fr. eller ca. 0,2 pCt., derefter stiger Skatteprocenten langsomt og naar ved ca. 7000 Fr. 0,5 pCt., ved ca. 9000 Fr. 1 pCt., ved ca. 20000 Fr. 2 pCt., ved ca. 35000 Fr. 3 pCt., ved ca. 100000 Fr. 4 pCt., hvormed Progressionen standser.

Hvad der i særlig Grad paakalder Interessen overfor den foreslaaede »impôt complémentaire«, er imidlertid ikke selve Skattens Princip eller Skattesatsernes Skala, men dels den Rolle, der er tildelt Skatten som Overbygning paa et i Forvejen fuldstændigt System af Indkomstkildeskatter (se herom nærmere nedenfor), dels den Maade, hvorpaa Ligningen tænkes foretaget.

Med Hensyn til det sidstnævnte Punkt er Forslaget lige saa nationalt tilpasset, som Skattens Grundprincip er fremmed for en fransk Bevidsthed. Selvfølgelig kan der ikke være Tale om at anvende Selvangivelsespligt i større Udstrækning end højst nødvendigt, og i Motiverne fremhæves det da ogsaa som et stort Fortrin ved denne Skat, at de til Indtægtsansættelsen nødvendige Oplysninger næsten alle ere tilstede paa Forhaand. »Takket være den Omhu, hvormed der ved Ansættelsen til Indkomstkildeskatten sørges for at bestemme Indtægten i hver af dennes Afdelinger saa nøjagtigt som muligt, er Administrationen i Stand til at opgøre den Skattepligtiges samlede Indtægt. En simpel Sammenstilling af Skattelisterne for de forskel-

lige Afdelinger — let at udføre for et System af samarbejdende Embedsmyndigheder — muliggør en Opsummering af de enkelte Indtægtsdele. Uden Vilkaarlighed, med største Nøjagtighed (*avec une rigoureuse exactitude*) og uden Gene for den Skattepligtige, kan Ligningen foretages.* Paa et enkelt Punkt svigter dog denne Metode: Indtægterne i Indkomstkildeskattens Afdeling 3 (Renteindtægter) findes ikke i nogen Skattemetode, da Skattebeløbet, som foran nævnt, som Regel tilbageholdes ved Udbetalingen af Rentebeløbet. For at udfylde dette Hul griber Forslaget da til Selvangivelsen, men kun for dette ene Punkts Vedkommende. Fremgangsmaaden er følgende: I hver Kommune udarbejder Ligningsmyndighederne en Fortegnelse over de Personer, der antages at være skattepligtige (d. v. s. at have mindst 5000 Frcs. Indtægt). Hver af disse Personer faar tilsendt en Blanket, paa hvilken han, hvis hans samlede Indtægt er 5000 Fr. eller derover, skal opgive, hvor stor en Del af Indtægten der hidrører fra Renter, Dividender osv.; hvis han tillige har andre Arter af Indtægter, skal han opgive — ikke disses Størrelse, men kun i hvilke Kommuner han er ansat til Skat af de forskellige Indtægtsdele. Hvis hans samlede Indtægt er under 5000 Frcs., afgiver han en skriftlig Erklæring herom uden iøvrigt at udfylde Blanketten. Da »l'impôt complémentaire« er en ren Netto-Indkomstskat, maa der ved Udfindelsen af det skattepligtige Beløb fradrages mulige Renter af Gæld (saadant Fradrag finder ikke Sted — og kan vanskelig ske — ved Ansættelsen til Indkomstkildeskatten); den Skattepligtige har derfor Ret til i den omtalte Blanket at anføre de af ham i Aarets Løb betalte Rentebeløb,

men medens Opgivelserne i øvrigt sker paa Tro og Love, skal Angivelsen af udredede Rentebeløb ledsages af Beviser (jfr. hermed de foran omtalte strænge Regler for Selvangivelse til Indkomstkildeskattens Afdeling 7). — De af de Skattepligtige afgivne Deklarationer prøves af Ligningsmyndighederne, men Angivelserne kunne ikke forkastes uden at der er ført Bevis for deres Urigtighed; »vi tillade ikke vore Embedsmænd at forkaste en Deklaration alene paa Formodningen om dens Unøjagtighed, saaledes som det er Tilfældet hinsides Rhinen«. Til Gengæld er der fastsat meget høje Bøder for bevislig urigtig Selvangivelse (Halvdelen af det hemmeligholdte Indtægtsbeløb), ja man gaar saa vidt at give Statskassen Ret til indenfor en Præskriptionsfrist af hele 10 Aar at kræve efterbetalt med det tredobbelte Beløb saadanne Skattebidrag, som ikke ere indgaaede, enten fordi en Skattepligtig er bleven forbigaaet ved Affattelsen af Skattelisten, eller fordi han ved egen eller ved Ligningsmyndighedernes Fejl er bleven for lavt ansat. — Der er i hele denne Ordning en mærkelig Mangel paa Princip og Konsekvens, og naar Motiverne i høje Toner fremhæver den Hensynsfuldhed, hvormed man har undgaaet »tout inquisition et tout arbitraire«, synes dette unægtelig noget dyrt købt. Maatte den Skattepligtige ikke, alt vel overvejet, foretrække den odiøse Selvangivelsespligt fuldt ud, fremfor det der her bydes ham: Du slipper for at opgive os Din samlede Indtægt, fortæl blot hvor meget Du har oppebaaret i Udbytte af Aktier og Obligationer, Resten skal vi nok selv skaffe at vide; men hvis vi regner fejl og kommer til en for lav Totalsum, skal Du gøre opmærksom derpaa, hvis Du

ikke vil risikere at blive krævet for det tredobbelte af det manglende Skattebeløb om en halv Snes Aar!*)

— Fra et akademisk Synspunkt vil Caillaux's Reformforslag ikke kunne vente megen Anerkendelse; dertil er det for usystematisk i sin Bygning; thi det er jo sandt, hvad man haanende har sagt om Forslaget, at medens det er forskelligt fra ethvert Skattesystem i Europa, ja i hele Verden, har det laant fra dem alle, lidt her, lidt dér, saaledes at man tilsidst ikke kan se Princippet for lutter Principper. Mest vil man dog maaske fra Teoriens Side fordømme den bevidste Dobbeltbeskatning, der fremkommer ved, at Indtægterne over 5000 Frcs. først beskattes fuldt ud ved Kilden og derefter paany fuldt ud gennem Tillægsskatten paa den samlede Indtægt. Vi skal ikke komme ind paa en Undersøgelse af det berettigede i denne Anke, men kun antyde, at det ikke paa Forhaand er givet, at Dobbeltbeskatning som Middel til at tilvejebringe en ellers uopnaelig Progression altid er forkastelig; navnlig naar Tillægsskattens Tarif gøres saa stærkt degressiv som her (5000 Frcs. betaler den næsten umærkelige Skat af 10 Frcs.) tages Braadden i væsentlig Grad af Dobbeltbeskatningens Vilkaarlighed. Men i hvert Fald, hvis man bedømmer Forslaget under Hensyntagen til

---

*) Under Forslagets Behandling i Deputeretkammeret blev det med Rette gjort gældende, at der ikke er Overensstemmelse mellem Motiverne og Forslagets Indhold, og man understregede, at det vilde blive en Opgave for Udvalget at tilvejebringe saadan Overensstemmelse, d. v. s. at affatte Lovens Tekst saaledes, at Selvangivelsespligten undgaas — ikke alene formelt, men ogsaa reelt. (Albert Revillon: L'impôt sur le revenu et la liberté individuelle. Journal des Economistes, Marts 1907).

den praktiske Opgave, det tilsigter at løse, synes de teoretiske Betæneligheder overfor Dobbeltbeskatningen at maatte vige. At tilvejebringe $\frac{2}{3}$ Milliard gennem en Indkomstskat paa den franske Befolkning, som ganske vist er jævnt velhavende, men hvis Velstand er stærkt udstykket, lader sig vanskelig gøre ved Hjælp af en Indkomstkildeskat alene, fordi denne Skatteform kun tillader en ufuldkommen Anvendelse af stigende Skatteskala. Og paa den anden Side vilde det ogsaa føre til betænelige Resultater, om man lagde det hele over paa en almindelig Netto-Indkomstskat paa den samlede Indtægt; man vilde for de største Indtægter og delvis for Middel-Indtægterne blive nødt til at anvende Skatteprocenter, hvis Højde utvivlsomt vilde bære Administrationen store praktiske Vanskeligheder. Ved at anvende begge Metoder samtidig har Caillaux vel ikke fundet nogen ideel Løsning af Opgaven, men dog maaske — en Gang i Tiden — en praktisk gennemførlig.

Det er iøvrigt tvivlsomt, om Paterniteten til den Tanke, at anvende Indkomstskatten som Tillægsskat til et fuldstændigt System af Kildeskatter, tilkommer den franske Finansminister. I hvert Fald er en lignende Ordning omtrent samtidig bragt i Forslag paa den anden Side Kanalen, hvor en under Forsæde af Sir Charles Dilke nedsat Kommission har undersøgt Muligheden for at tilvejebringe en yderligere Graduering af »the income tax« efter Indtægtens Størrelse og Art. Denne Kommission udtaler sig bl. a. til Gunst for Indførelsen af en »super-tax« i Form af en ren Netto-Indkomstskat med stigende Skala og tvungen Selvangivelse, men kun omfattende Indtægter paa 5000 £

og derover, — et »skattefrit Minimum«, som selv efter engelsk Maalestok maa siges at være ret grandtøst.*)

At baade det franske og det engelske Forslag begrænser Tillægsskatten til de større Indtægter, er en simpel Følge af disse Skatters specielle Formaal. Men iøvrigt falder det i Øjnene, at alle de nyere franske Indkomstskatte-Forslag sætte Grænsen for Skattepligtens Indtræden ret højt (1500, 2000, ja endog i Doumer's foran omtalte Forslag 2500 Frcs.), og herved træder i Modsætning til de fleste af de bestaaende Stats-Indkomstskatter udenfor de angelsachsiske Lande (den engelske income tax begynder først ved Indtægter paa 160 £, og de fleste britiske Kolonier have lignende Minima, Ny Zealand endog 300 £). Motiverne for de franske Forslagsstillere til at holde et saa højt skattefrit Minimum ere forskellige, snart ideelle, snart rent praktiske, men det fortjener Opmærksomhed, at der i nyeste Tid ogsaa andetsteds har hævet sig Stemmer for at sætte Skattegrænsen højt op over det, man hidtil har anset for det rationelle. En anset tysk Skatte-Praktiker, Senatspræsident B. Fuisting, har saaledes taget Ordet for at lade Skattegrænsen i Preussen rykke op fra de nuværende 900 Rmk. til 1500 Rmk., idet han gør gældende, at det rent ud sagt ikke er Umagen værd at opkræve de smaa Skattebeløb paa 6, 9, 12 og 16 Mark aarlig. Den nævnte Forfatter anfører, at der i Preussen i 1901 maatte foretages ikke

---

*) Tanken om at overbygge Indkomstkilde-Skatten med en saadan »super-tax« synes allerede at have været fremme for adskillige Aar siden. En saadan Foranstaltning omtales f. Eks. af Sir William Harcourt under Budgetbehandlingen 1894. (Report from the select committee on income tax. London 1906).

mindre end 2,696000 Skatteansættelser af Indtægter under 1500 Mark, og at Udbyttet heraf var 21,710000 Mark, altsaa gennemsnitlig kun 8 Mark for hver. I Betragtning af det Bryderi og de Omkostninger, som baade Ligningen og Opkrævningen (med talrige Udpantninger) af disse smaa Skattebeløb foranlediger, anser Forfatteren det for rimeligt, om Staten ganske gav Afkald paa at beskatte Indtægter under 1500 Mark.*) Endnu videregaaende er det Krav, der opstilles af den bekendte Økonom og Statistiker, Professor Georg v. Mayr**), som baade af tekniske og skattepolitiske Hensyn ønsker Grænsen sat op til 3000 Mark, eller i hvert Fald saa højt, at hele det Befolkningslag, hvem den nye sociale Forsørgelses- og Forsikringslovgivning tager Sigte paa, bliver holdt udenfor Indkomstbeskatningen. †)

*) B. Fuisting. Die Einkommenbesteuerung der Zukunft in Anknüpfung an das preussische Einkommensteuergesetz. Berlin 1903.

**) Georg v. Mayr. Wege und Abwege der Steuerpolitik. (Zeitschrift für die gesamte Staatswissenschaft, 1907, 2. Heft).

†) Dersom man i Danmark vilde give Afkald paa Stats-Indkomstskatten af alle Indtægter under 2000 Kr., vilde dette betyde, at Antallet af Skattepligtige reduceredes til en Sjattedel af det nuværende (i Byerne til en Femtedel, paa Landet til en Syvendedel). Man vilde undgaa Ligning og Opkrævning af 312000 Skattebidrag til et samlet Beløb af 1,150000 Kr. eller gennemsnitlig $3\frac{2}{3}$ Kr., og man vilde kun beholde tilbage 64000 Skatteydere. Hvis man vilde søge Erstatning for det bortfaldne Skattebeløb af 1,150000 Kr. ved forhøjet Ligning paa de tilbageblivende 64000 Skatteydere, maatte disses Skatteprocent forøges med gennemsnitlig knap $\frac{2}{5}$ pCt.; tog man Beløbet gennem en »super-tax« paa Danmarks »upper ten thousand«, blev den gennemsnitlige Forhøjelse af disses Skatteprocent $\frac{4}{5}$ pCt. — Det behøver iøvrigt næppe at bemærkes, at mange Grunde kunne anføres for at bibeholde Indkomstbeskatningen af de her omtalte beskednere Indtægter, — bl. a. ogsaa skattepolitiske Hensyn, som af v. Mayr paaberaabes i modsat Retning.

— Som foran berørt omfatter det ny franske Skattereform-Forslag ogsaa en Nyordning af Stempel- og Omsætningsafgifterne paa Værdipapirer. Denne Del af Forslaget, som jo iøvrigt — for saa vidt det angaar fremmede Papirer — har en betydelig praktisk Interesse, der rækker ud over Landets egne Grænser, maa lades uomtalt her, da det kun paa rent mekanisk Maade er knyttet til Indkomstskatte-Forslaget.

Hvad Caillaux's Forslag ikke omfatter er en Anvisning paa, hvorledes Kommunerne (baade de over- og underordnede) skulle skaffe sig Erstatning for de Tillægs-Centimer, de hidtil have opkrævet i Forbindelse med de gamle direkte Statsskatter, og som løber op til den anselige Sum af $\frac{1}{9}$ Milliard aarlig, altsaa henimod samme Beløb, som disse Skatter indbringer Staten. Herom indeholder Lovforslaget kun i sin aller sidste Paragraf de hemmelighedsfulde Ord: »Skatterne til Departementer og Kommuner ville være at ordne ved en særlig Lov«. Naar det engang bliver til Alvor med den franske Statsskatte-Reform, forestaar der altsaa yderligere Løsninger af den lige saa interessante som vanskelige og omfattende Opgave, at grundlægge et helt nyt kommunalt Skattesystem.
